

MS. 1
889.159

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

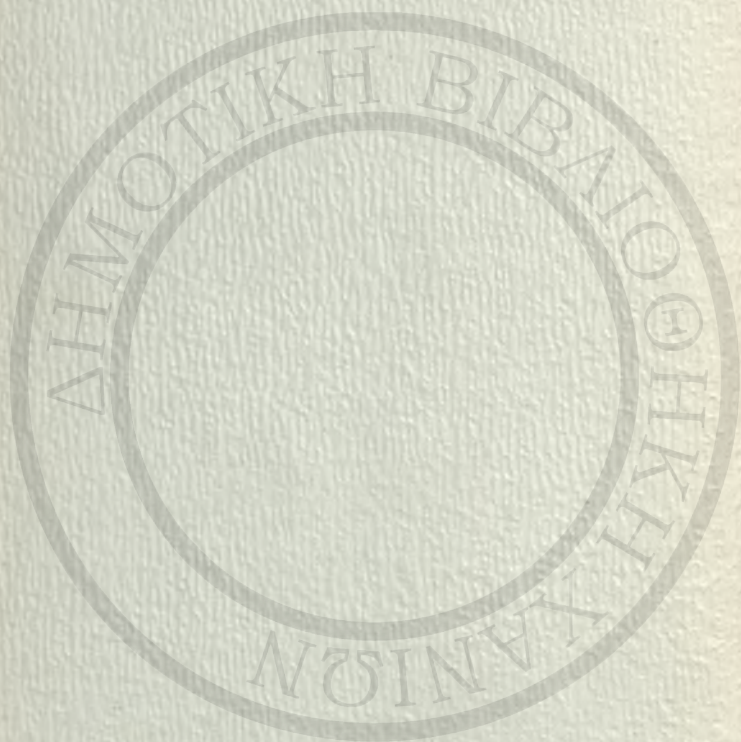
ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΩΝ

ΜΟΧΥΛΩΤΩΝ

Κυριακού
Μητσοβίων

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

Α' ΒΙΒΛΙΑ

«Τὸ παραμῦθι μιᾶς παλιᾶς πολιτείας» 1951 «Κωσταντίνος Μᾶνος» 1952, «Ἡρωίδες τῆς Κρήτης» 1953 «Τ' Ἄρνι τοῦ Θεοῦ» 1956, «Ὁ Στρατάρχης» 1957.

Β' ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΥΠΩΜΑ

«Ἡ Κρητικιά Κόμησσα "Ανα Ντέ Νοάϊγ» «Ἱστορίες τοῦ Πᾶνα» «Ὁ Ρόης τὸ παιδί ψάρι» «Ἀπὸ τῆ Δυτικῆ Κρήτη».

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

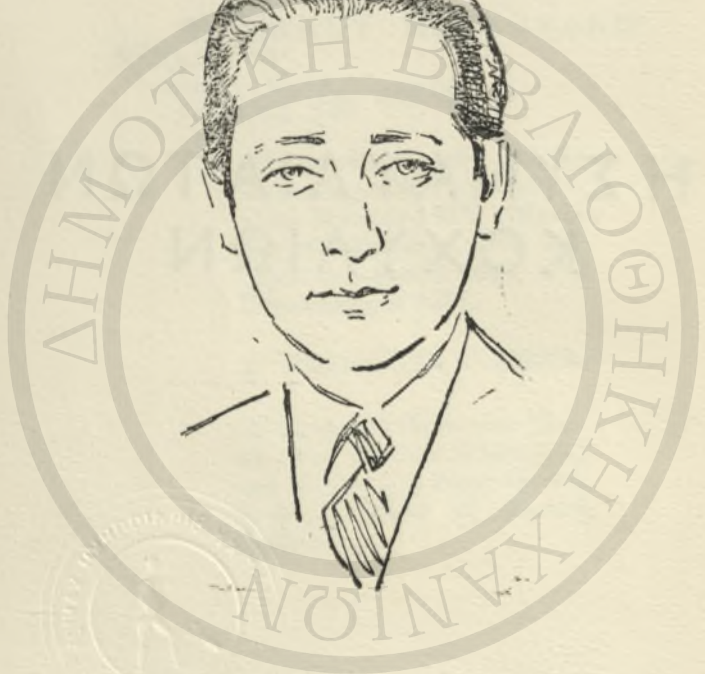

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
— ΧΑΝΙΩΝ —
4926
Χρον. Ετος: 16.4.1959
Κατάλογος: 888.159/1 ΜΕΤ.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΩΝ
ΚΟΧΥΛΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΙΓΑΓΡΟΣ»
ΧΑΝΙΑ 1959

ХУРЛАК ОУМТОНУ

УМТОНУ ХУРЛАК

Α'

Ἡ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΩΝ ΚΟΧΥΛΙΩΝ

..... Κι' ἀγάπη μου σκιάχτικε
στροβίλισε νεράϊδα ἀέρινη
κι' ἀφομώθηκε στή συναυλία τῶν κοχυλιῶν.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΝΙΑΤΟΥΡΑ

—Πές μου,
γιατί ὅταν νυκτώνει ἀναζητῶ τὸν ἥλιον;
Γιατί ὅταν πέφτει ἡ μέρα
κλείνουν τὰ λουλούδια τοῦ λωτοῦ
κι' ἀνακατεύονται οἱ σκιές
μὲ τὶς ρόδινες ἀντανακλάσεις;

—Τοῦτες τὶς ροδαλές ὥρες
ὁ μικρὸς Πρίγκηπας ὑποκλείνεται
στὴν μικρὴ Μιλαΐδη.
Κρατᾷ μιὰ κιθάρα στολισμένη μὲ κορδέλες
καὶ τῆς ψιθυρίζει μὲ τὴν ἀρωματισμένη φωνή του.

—Μιλαΐδη
ἀπόψε θὰ σοῦ τραγουδήσω τὴ γαλάζια συμφωνία.
Λέει γιὰ τὸν ἔρωτα τῆς Λύδας
μὲ τὸν ξανθὸ κύκνο τῆς λίμνης.
Τραγουδᾷ τὴν ὠραιότητα τῆς λευκῆς ἀπόχρωσις,
πάνω στὶς καμπυλότητες τῆς γυναίκας.
Θὰ χαϊδέψουν τ' αὐτιά σου
τὰ σπαρταριστὰ ἀνοίγματα τῶν φτερῶν.
Τὰ κροάσματα τῆς λίμνης θ' ἀκουστοῦν γύρω σου
κ' ἡ μυρωδιὰ τοῦ νεροῦ
θὰ εὐωδιάσῃ τὸν ἀγέρα ποῦ σὲ τυλίγει.

—Μιλαΐδη
γιατί πῆρες τὴν ἔκφραση τοῦ θλιμένου ἀντίλαλου;

*Ο κύκνος ἐρωτεύεται τὴ θεά.

Τὰ νερά ἀναδεύουν δροσιά.

*Όλα λένε γιὰ ἀγάπη.

Κλείσε τὰ βλέφαρα κ' ἄκουσε

τὸ τραγοῦδι τῆς γαλάζιας συμφωνίας

ποῦ πλανᾶται στὸν ἀέρα.

ΚΛΑΜΜΑΤΑ

Τῆς κ. Μαίρης Σαββοπούλου Ἱερωνυμίδου

«Θρῆνος κατέλαβέ με καὶ
ὕδωρ ρέουσι τὰ βλέφαρά μου»
Ἱερουμίου κεφ. θ'. ἐδ. 10.

Τὰ πουλιά τραγουδοῦσαν κοντὰ στὸν ἥλιο.

Ἡ θάλασσα ἀνοίγε σὰν σὲ ἀνοιξη.

Κι' ἐγὼ ἔφαχνα στὰ χνάρια τοῦ δρόμου
νὰ βρῶ τὰ δικά σου.

Φώναζα στὸν ἀγέρα νὰ μοῦ πῆ ἂν σ' εἶδε.

Φώναζα στὸ δρόμο νὰ μοῦ πῆ ἂν σ' ἀντάμωσε.

Κι' ὅλοι μοῦπαν μὲ τὴν ἴδια φωνή.

—Ἐφυγε, ἔφυγε τὴν πῆρε μαζί της ἡ ὀμίχλη.

Ἕνας ὄνεμος φύσηξε καὶ τὰ χνάρια σου

σκόρπισαν σὰν μαδημένα ροδόφυλλα.

Δὲν ἔμεινε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ χῶμα,
μαῦρο χῶμα.

Τὰ πουλιά, ἄφησαν τὸ τραγούδι τοῦ Ἥλιου

κι' ἐκλαιγαν ἐσένα πού ἔγινες ἀνάμνηση.

ΜΟΝΟΛΟΓΟΙ ΣΕ ΛΕΥΚΟ ΚΑΙ ΣΕ ΚΟΚΚΙΝΟ

Μιά λευκή γραμμή πλέχτηκε στὸν ὀρίζοντά σου.
Ὁ βόμβος τῆς μέλισσας ἐνώθηκε
μὲ τὰ κόκκινα χαμόγελα τῶν δένδρων.
Μιά πάχνη σκέπασε τὸν πράσινο κάμπο.

Ἀκούω τὴ φωνή σου νὰ μὲ καλῆ.
Γι' ἀπάντηση ἀναψα τὴν καρδιά μου μὲ τὴ σπίθα
πού πετάχτηκε ἀπ' τὸ πορτραῖτο σου.

Τυλίχτηκα σὲ σκοτεινοὺς κύκλους.
Κρατῶ συντροφιά στὸ γρύλλο
μὲ τὸ μαῦρο φράκο.

Τὸ πρωὶ σὲ χαιρέτησα μὲ τὸν ἥλιο.
Τὸ βράδυ σὲ χαιρέτησα μὲ τ' ἀστέρια.
Καὶ σὺ κρύφτηκες πίσω ἀπ' τὸ βουνὸ
χωρὶς νὰ μ' ἀποκριθῆς.

Ἔψωσα τὴν φωνή μου ἴσαμε τὸ σύννεφο
Ἔψωσα τὴν φωνή μου ἴσαμε τὶς ἀκτίνες τῆς δύσης..

Σ' εἶδα κι ἔτρεχες καβάλλα σ' ἓνα ξανθὸ κριάρι.
Κρατοῦσες τὸ θιαμπόλι σου
τραγουδοῦσες τὸ λιωμένο ἡλιοβασίλεμα,
κι' εἶχες ἐνωθῆ μὲ τὸ διάστημα.

Ἐγὼ ἔμεινα τότε μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια
σὲ στάση ἐπίκλησις
ὥς τὴν δεύτερη παρουσία.

ΕΓΩ, Ο ΜΑΗΣ ΚΙ ΕΣΥ

..... Σ' ἔβλεπα.....

Μᾶλλον ἀνακατεύονταν οἱ πράσινες
καὶ οἱ καφέ ἀνταύγιες τῶν ματιῶν μας.

Τὰ μάτια, ἔλεγαν

γιά τὴ φλόγα τῆς καρδιάς,

τὸ πύρωμα τῶν χειλιῶν ποὺ ζητοῦσαν ἔξοδο..

Τὸ αἷμα,

ἄλικο κατρακυλοῦσε στὶς φλέβες

κι' ἐδένονταν μὲ τὶς ἀπάλαφρες σκέψεις μας..

Κι' ἦταν Μάης.

Τὰ σπαρτὰ γυάλιζαν.

Τὸ φεγγάρι — γόνδολα χρυσῆ—
ταξίδευε, στὶς κορφές τῶν δένδρων.

Δὲν μιλοῦσαν τὰ χεῖλη μας.

Οἱ αἰσθήσεις ἄρνευαν...

Κι' ἄξαφνα οἱ καρδιές τράνεψαν

—φωτιὰ ποὺ τὴν φουντώνει ὁ ἄνεμος —
καὶ τὰ χέρια μας δέθηκαν μὲ τὴν ἀγάπη.

.....Οἱ σκιές ἄρχισαν νὰ ψιθυρίζουν σφυριχτᾶ
μέσ' ἀπ' τὰ χαμόκλαδα.

Ἄς μείνει γιὰ πάντα ὁ Μάης, ὁ Μάης
ὁ χρυσομάης.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΣΠΡΟΥ ΔΙΑΝΤΣΕΤΟΥ

Ἔπιανα μὲ τὰ χέρια μου
τὶς ἀκτίνες τοῦ Ἥλιου.
Τὶς πετοῦσα στὴν πράσινη θάλασσα
κι' ἄστραφταν μὲ διπλὸ φῶς.

Ἔκοψα ἓνα κλειστὸ διαντσέτο.
Τὼ κλείσα στὸ στήθος μου κι' ἄνθησε
Φάνταζε ἔτσι ἀνθισμένο σὰν τὴν καρδιά μου.

Σὰν ἦρθες ἔπαψα νὰ κρατῶ τὸν Ἥλιο.
Καὶ τὸ διαντσέτο μαράθηκε μόνο.

ΕΡΩΤΙΚΟ

Τὰ λευκά μωσχόμπιζελα ἠδονίζωνταν
στὰ χέρια, στὰ μαλλιά καὶ τὰ χεῖλι σου.
Κι' ἐγὼ ἀρκέστηκα στὸ νὰ σὲ κοιτάζω
καὶ νὰ κάνω πορφυρὲς σκέψεις.

Μιά δωρική κολῶνα στάθηκε μπροστά μου.
Κι' ἐσύ μὲ κινήσεις ὄρχησις
τυλίχτηκες πάνω της.

Σ' ἐρλεπα νὰ στροβιλίζεσαι
σάν μιὰ ἀέρινη πάχνη
ὡσπευ ἔπεσα μεσ' τ' ἀνοιχτὰ χέρια σου
καὶ κοιμήθηκα ἀπέλαφρα.

ΡΩΤΩ...

Ῥωτῶ...

Ἄν σέ τράβηξε ἡ θάλασσα,
ἂν σέ πῆρε ὁ μέγας δρόμος
μέ τὸν ἀθέατο ὀρίζοντα.

Ἄν σέ κράτησε ἡ ἀνθρώπινη κακία μακριά,
ἀπ' τὸν ἔρωτα τῶν στεναγμῶν.

Καὶ τὰ ρωτήματά μου
περισεύουν ἀπ' τὴ θάλασσα.
Ζεπερνοῦν τὰ σύννεφα.

Ἐσώψυχα μιὰ φωνὴ μοῦ λέει τρεμάμενα.

—Τυλίχτικε μέ τὸ κύμα ἢ ἀγάπη.

Τράβηξε στοὺς μεγάλους φιδόσυρτους δρόμους,
πού χάνονται πίσω ἀπὸ τὴν μαβγιά ἀντανάκλαση...

Μπλέχτηκε μέ τ' ἀνθρώπινα

κι' ἔχασε τὸ κόκκινο κεχριμπάρι

πού τις ἔδεσαν στὸ λαιμὸ τὰ στοιχιά τῆς φύσης.

Βούλιαξε στὴν Ὀμίχλη τῶν ὀριζόντων.....

ΓΑΛΑΖΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ

Ἡ ἄνοιξι φτερουγίζει στὸ στήθος μου
στὸ νοῦ μου,
—στὰ βλαστάρια πού φυτρώνουν ἀπ' τοὺς ὤμους μου—
καὶ ζητοῦν ἀπόκρισι στὸ Μεγάλο Χρέος.
Νειρεύομαι τὴν ἀχνὴ παρουσία τῆς ἀγάπης
μέσα στὴ ξάστερη ἄνοιξι.

Ἀκούω τοὺς ἀρμούς μου νὰ κτυποῦν
μέ τὴ δύναμι πού ξεχειλᾷ
ἀπ' τὸ ρουμπινὶ δάκρυ τῆς καρδιάς.

Ἡ γύρι μου τραβᾷ τὸ χορὸ τῆς ζωῆς
σὰν ἐνώνεται με τὰ λευκὰ πλήκτρα τῶν χειλιῶν σου.

Ἡ γλυκεῖα ἀρμονία τῆς φωνῆς σου
τονίζει τὴν γαλάζια σταγόνα τῆς ἀνοιξίς
πάνω στὸ κύκλο τοῦ κόσμου.

Β'
ΦΩΝΕΣ

*Εσπασα τὸ δίχτυ
Παλεύοντας
Μὲ τὴν ἀράχνη
Μηνᾶς Δημάκης

ΙΚΕΣΙΑ

Σὲ καλῶ ἐδῶ στὸν τόπο
τῆς ἀνίας καὶ τοῦ πόνου.
Ἐδῶ πού με κερνοῦσες
τὴ δροσιά τοῦ ἀνοιξιάτικου ἡλίου
στὶς ὥρες τῆς ρέμβης
τῆς κόκκινης ἐνόρασης
κάτω ἀπ' τὴ ματιὰ τοῦ λαβωμένου πετειναριοῦ.

Τὸ γαλάζιο κορμί σου
ἔπαιρνε τότε
τὴν ἔκφραση τῆς θάλασσας
ἀπ' τὰ δυὸ μπλάβα μάτια σου
πού διαρκῶς μοῦ ξεφεύγουν.
Κι' ἐνῶ τὰ κλείνω στὸ στήθος μου
ἐνῶ τὰ φυλακίζω στὴ σκέψη μου
δραπετεύουν
κι' ἐγὼ τὰ κυνηγῶ
χωρὶς ξεκούραση
χωρὶς νὰ ξαποσταίνω.
Καὶ τὰ θέλω,
τὰ θέλω
γιὰ νὰ μὴ τ' ἀφήσω ποτέ.

ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ

Θά περιμένω ὡς τ' ἄλλο βράδυ.
Θά περιμένω ὡς τ' ἄλλο πρωΐ
γιὰ νὰ σέ δω.
Μὰ σὺ κι' ὄλο θά μοῦ ξεφεύγης.
Κι' ἐγὼ ὄλο θά σέ ζητῶ μ' ἀγωνία.
Ἔτσι πού συγχέεσαι στὴ σκέψη μου.
κι' παίρνεις χίλιες δυὸ μορφές.
Εὐαίσθησις ἀγνωστες.
Κ' ἄλλοτε μορφές πού μοῦ θυμίζουν
πρόσωπα ἀγαπημένα
πού ἔχουν χαθεῖ ἀπὸ τὸν καθρέφτη τῆς μνήμης.
Κι' ἐκεῖ,
σ' ἓνα σημεῖο αἰωρήσεως
στέκομαι καὶ σέ καλῶ.
Καὶ σέ θέλω.
Σέ θέλω,
γιὰ μιὰ στιγμή.
Γιὰ ἓνα χρόνο.
Σέ θέλω γιὰ πάντα
μὲ τὴν ἴδια δύναμη
μὲ τὸν ἴδιο παλμὸ
τῆ φλόγα τῆς πρώτης ἀγάπης.

ΣΠΟΥΔΗ

Ἐπέναντι φάνταζε ἡ κουρτίνα
μὲ τοὺς λωτοὺς καὶ τοὺς κόκκινους ἀνανάδες.

Τὸ δωμάτιο ἔλαμπε γαλάζιο
μὲ τὴν παρουσία σου,
ἐνῶ ὁ χρόνος ἔσταζε μεθυσμένος δάκρυα
στὴ μεγάλη κλεψύδρα.

Κι' ὅμως
ἐμένα τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιέφερε.

Μ' ἔφτανε ποῦχα κρεμαστὴ στὰ χεῖλη σου
καὶ μελετοῦσα τὴ γεύση τοῦ ἔρωτα.

Μιά σκιά ἐπλανᾶτο πάνω στὸν τοῖχο.
Ἦταν ἓνα σύμπλεγμα ποῦμοιαζε
μὲ μιὰ πεταλοῦδα ποὺ χοροπηδοῦσε
ἐπάνω στὴν πράσινη φλόγα τοῦ λυχναριοῦ.

Κι' ἡ νύχτα προχωροῦσε ἀργά . .
ἐνῶ ἐγὼ ἐνοιωθα μέσα μου νὰ φυτρῶνη
ἓνα λουλοῦδι.

Σᾶν ἀνοιξε τὸ πρωὶ
τὸ κάλεσα «ἀγάπη».

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ ΕΝΟΡΑΣΙΣ

Τὰ γιασεμιά,
οἱ προσωπογραφίαι τοῦ Γκρέκο
καὶ τοῦ Καζαντζάκη
καὶ τὰ στατικὰ ματωμένα πετεινάρια
εἶχαν δημιουργήσει τὴν ἀτμόσφαιρα
τοῦ ἔρωτα.

Κι' ἐγὼ ἀφομοιώθηκα
μέσα σ' ὅλα τοῦτα τὰ παράξενα.
Ἐκούμπησα τὸ χέρι μου
ἐκεῖ πού πρὸ λίγου ἦταν τὸ δικό σου.

Ἦπια ἀπ' τὸ ποτήρι,
πού πρὸ λίγου
ἄγγιζαν τὰ χεῖλη σου,
κι' αἰστάνθηκα
τὴ μυρωδιὰ τῆς σάρκας σου.

Κι' ἦταν ὅλα ὑπέροχα!
Ἡ παρουσία σου πού δὲν διαλύθηκε.
Τὰ γιασεμὰ
τὰ πορτραῖτα,
καὶ τὰ ματωμένα στατικὰ κοκόρια.

Ἄλλα τὰ ζωντάνεψες ἐσύ.
Μ' ἓνα τρόπο γεμάτο μυστήριο
ἔτσι πού ἔμεινα
γιὰ ὥρες ἀγρυπνῶς
στὸ χῶρο πού ἀνάστησε
ἡ πίσή σου
καὶ τὸ χεῖμα
τῶν γαλάζιων ματιῶν σου.

ΜΙΑ ΣΟΥ·Ι·ΤΑ, ΠΑΝΩ Σ' ΕΝΑ ΠΑΓΩΜΕΝΟ ΔΑΚΡΥ

—Σήμερα βρέχει, χθές έβραχε κι αύριο τὰ ίδια.
Καταθλίβομαι κάτω από τούτο τόν ξερò χῶρο.
Τò χιόνι φτερουγίζει γύρω στὰ πόδια μου
στὰ φτερά τῶν ματιῶν μου, γύρω στις ξανθές ἀκτίνες
πού ξεχύνονται ἀπ' τὰ μαλλιά μου.

Τὰ δάκρυα μου παγώνουν.
Κυλοῦν ἀπ' τὰ μάτια μου, λευκοὶ σταλακτίτες.
Ἡ ἀνάσα μου, φέρνει ζεστοὺς φθόγγους
στήν ἐπιφάνεια.

Ἐνα καράβι ἀρμενίζει στις θερμές θάλασσες.
Οἱ γλάροι μπερδεύονται στὰ πανιά του.
Τὰ ξάρτια του φιλιοῦνται στὸ φῶς.
Οἱ Σειρήνες τραγουδοῦν τή μελωδία
τῆς ἀντάμωσης.

Οἱ σκαρμὶ τρίζουν με τὴν τόλμη
τῆς πυρῆς ἀγάπης.

Καπνοὶ, ζέστες, κόκκινα χρώματα
κυλοῦν στὸ νοῦ μου. . . .

. . . Τὰ δάκρυα μου κυλοῦν παγωμένα
σὲ σχήματα μαχαιριῶν.

Τὸ βλέμμα τραβᾷ τὴ δική σου θέληση.

Τὰ χεῖλη, ζητοῦν τὴ δική σου ἔκφραση.

Καὶ τὰ χέρια σμίγουν σὲ σφιχτὸ σύμπλεγμα.

Ἡ μορφή σου ἐξαγνίζεται με τὸ χρώμα τοῦ πάθους.

—Ἀγάπη.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΡΕΘΗΚΑ Τ' ΑΔΥΝΑΤΑ ΚΡΑΣΙΑ

Λαχταρῶ τὸ παλὴν ξέχειλο ποτήρι
μὲ τὸ βαρὺ μπρούσκο κρασί.

Νὰ πιῶ καὶ νὰ μεθύσω.

Καὶ νὰ μεθύσω . . .

Βαρέθηκα τὰ γλυκὰ

κι' ἀδύνατα κρασιά

ποὺ σὲ ζαλίζουν

χωρὶς νὰ σὲ μεθοῦν.

Γ'

ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ 1 και 2

«Πνεῦμα ὑψηλό,
μοῦ τάδωσες ὅλα, ὅλα
ὅσα ζήτησα
Γκαῖτε

Η ΣΥΝΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Καλπάζει ὁ Μεσαιωνικὸς καβαλλάρης
τῆς ψυχῆς μου.

Τυλίσσετε στὰ κύματα ποὺ σκοῦν
στ' ἀκρογιάλια τῶν Ταύρων.

Ἡ Ἰφιγένεια ἔρχεται νὰ συναντήσῃ
τὴν Νεφερτίτη.

Ὁ λαὸς ἐξεγείρεται ἀπ' τὴν ἀνήκουστη «ἔνωση»!

Τὰ κύμβαλα ἀλαλλάζουν.

Ζήτη ἢ καρδιά μου ποὺ ἐλευθερώθηκε!

Ἐνας ἦχος ἀδιόρατος περνᾷ

μέσ' ἀπ' τὰ κύτταρα

τῆς μικροσκοπικῆς σταλαματιᾶς.

Εἶναι ἓνα κομμάτι ἀπ' τὰ δάκρυα,

τοῦ Θεοῦ Πόθου.

Τ' ἄλλα, μπῆκαν στὴ δύναμη

τοῦ Ἡρακλῆ ποὺ ξεπεράστηκε.

Καὶ τὸ ἵππικὸ καλπάζει

μέσ' στοὺς καπνοὺς τῆς νίκης

κορσάρικο.

Οἱ λόγχοι συγκρούονται

μέτ' τὰ μακρὰ τόξα.

Ἀνακατεύονται οἱ ἐποχές

τὰ μυαλὰ κι' οἱ καρδιές μετ' τὸ αἷμα καὶ τὸ χῶμα.

Οί λαοί φωνάζουν όλοι μαζί
για τό Δίκηο

καί τό περιστέρι τῆς Ειρήνης
Κι' ἡ ἀνθρώπινη ἄμμος κυλά.....

κοντά στή δύλαμη τοῦ Μεγάλου Βράχου

καί κάθε κύτταρο χωριστά

θέλει νά κρεμαστῆ

ἀπ' τήν ἀκατανόητη Ἰδέα.

Ἄδιάφορο ἄν ἡ Θεά «Ἔρις»

ἀνακατεύει στό χρυσό κροντήρι της τή ζωή μας.

Δυό Νάρκισσοι δίπλα σ' ἓνα κρύσταλλο,

κλαῖνε τή σκοτωμένη ὁμορφιά.

Κλαῖνε τή ζωή πού χάθηκε.

Κλαῖνε τόν Ἄδύνατο

καί τόν Γερό ἄνθρωπο.

Κι' ὀκόμε, κλαῖνε

για τήν μέρα πού χάρηκα

στή «Νέα Βικτωρία» στίς 4.1.55

—ἐγώ κι' ὁ κόσμος ὀλόκληρος.—

Θυμοῦνται μιὰ μυρωδιά

ἀνακατεμένη μέ ἰδρωῶτα καί τσιγάρο.

Μιά ζωή πού ἀναταράζει τό αἷμα πού χοχλάζει

καί τά μάτια πού δέν βλέπουν καί κλείνουν.

—Δέν θά σοῦ ξαναπῶ νά πιῆς

ἀπ' τό νερό τό καθάριο.

Δέ θά σοῦ ξαναπῶ

νά τραβήξης μαζί μου τό κουπί

για τό νησί μέ τοὺς φλύαρους παπαγάλους.

Ἄκόμα δέν θά σοῦ ξαναπῶ

νά κόψης ἀπό πάνω μου

λουλούδια ἀπό πορφυρούς ὑβίσκους.

Θὰ σ' ἀφήσω στὸν ἄνεμο τοῦ Νότου
καὶ στὸ λυκόφως τῆς Ἄγνοιας'

—'Εγὼ γεννήθηκα
γιὰ νὰ τραβήξω τὸν δρόμο μου
γιὰ νὰ σύρω τὸ χορὸ μου.
Γεννήθηκα γιὰ νὰ κόψω
τὸ μῆλο τ' ὄρμο,
ἀπ' τὴ μηλιά.

Γεννήθηκα κάτω ἀπὸ τὴ θύμηση
γιὰ νὰ γίνω μιὰ νεροστάλλα
πού νὰ βγάλῃ διαμαντόφλογες
καὶ νὰ καρφώνῃ ἀηδόνια.

Θὰ βγῶ
πιὸ πάνω ἀπ' τὸ Σταυρό.
Θὰ τραβήξω πιὸ πέρα
ἀπὸ τὴν ἔνταση τοῦ ραδίου.

Ἡ φωνή μου
θὰ βαστάξῃ ἄμυνα στὰ ρεύματα τῶν Σχολῶν.
Θὰ παρασυρθῶ ἀπ' τὰ νερά τῆς παλίρροιας
πάνω στ' ἄσπρα χοχλάδια
καὶ θὰ ξαπλωθῶ
στὸ πλάτος τ' Ὠκεανοῦ.

Θὰ δῶ μέ τὸ κιάλι μου
τὴν πορεία τοῦ Μαγγελάνου.
Θὰ ξεπεράσω τὸν ἦχο τοῦ Μπετόβεν
καὶ τὴν φαντασία τοῦ Ὀμηρου.

Γεννήθηκα τῆ 13ῃ μέρα
γιὰ νὰ σπαθίσω τὴν σεμνοτυφία
κα' τὴν προκατάληψη.
Θὰ τὰ κλείσω τ' ἀνθρώπινα

σὲ μιὰ μολυβένια γροθιά
θὰ τὰ πετάξω στὴν θάλασσα
νὰ σφραγισθοῦν μέ τὴν λευκὴ ἐξάγνιση.

—Ἔλα

ἂν θές νὰ σοῦ πῶ τί βλέπω
κάτω ἀπ' τὸ βλέμμα τ' ἀλαφιοῦ.

—Ἔλα

νὰ σοῦ μάθω γιατί ριγᾶ
ἢ ἄκρα τῶν χειλιῶν μου.

Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί λέει
τὸ βάθος τῶν Πυραμίδων
καὶ ἀκόμα, τί λέει ἓνα πεθαμένο
κι' ἓνα ζωντανὸ λουλοῦδι.

Θα σοῦ μάθω

τί κλείνει τὸ χέρι μου
ὅταν σκεπάζη τὴν ὄψη μου
πάνω στ' ὄραμα τοῦ μέλλοντος.

—Μὴ μ' ἀφήνης μόνο.....

Θέλω

νὰ φυσήξης μέ τὸ λυρισμό σου
τὸ ξεφάντωμά μου.

Γιὰ τοῦτο φοβοῦμαι ὅταν μ' ἀφίσης.

Φοβοῦμαι μὴν κάψω τὰ φτερά μου
στὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.

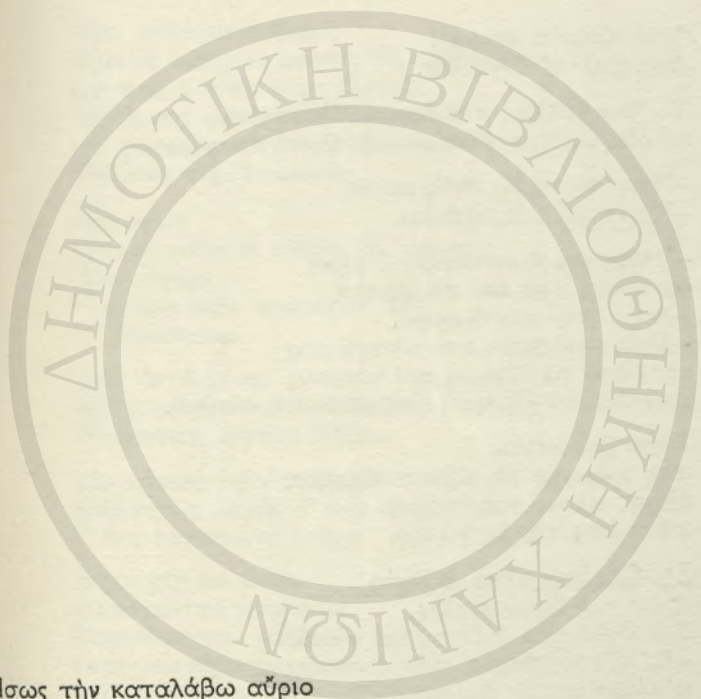
Καὶ πιάνω τ' ἀστέρια

στά δένω στά μαλλιά σου

καὶ σὺ ἀδράχνεις στά κέρινα εἶδωλα

Δὲν καταλαβαίνω τώρα

αὐτὴ τὴν ἀγάπη σου.

Ίσως τήν καταλάβω αύριο
πού θάχη προβάλη
ή άνεμῶνα τῆς άνοιξης
Νύχτα!

Όλα εἶναι μιὰ νύχτα, μέ χαμένα ὄνειρα.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ

*Αλλάζουν οι στιγμές
αλλάζουν οι επιθυμίες.

Τὰ ἴδια βιβλία, «Ἡ ἀρχαία Πομπηία»
κι' οἰκαρδιές μας βράζουν σὰν ζεστή τσαγέρα.

—Ἔνα φλυτζάνι τσάι; ρωτᾶ;

—Ὅχι νομίζω ὅτι κρύωσε.

—Ἦταν πιὸ δυνατὰ πρὶν 8 μέρες
μέσα στὰ νερά καὶ τὰ νέφαλα.

—Ναί, ἦταν πιὸ ὁμορφα.

—Εἶχα κολλημένη στοῦ πλευρό μου
κάτι ἀπὸ τὴ δύναμη τοῦ κόσμου,
ποῦ θέλει νὰ ζήσει τὴ ζωὴ μέσα στὴ στιγμή.

Τώρα βρίσκομαι
στὴ χώρα μὲ τὰ αἰώνια τέλματα.
Μὲ τίς μύριες ταφόπετρες
πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια.

Στὸ δωμάτιο μὲ τὸ ἀκίνητο
ἀγέρι τοῦ θερμοκηπίου,
ὄλα σκέκονται ἀκίνητα καὶ νεκρά.

—Κι' οἱ κουρτίνες μὲ τοὺς ἀνανάδες
κι' οἱ βυζαντινὲς εἰκόνες
καὶ τ' ἀρχαϊκὰ βάζα.

*Ὅλα μοιάζουν σὰν πεθαμένες μνημίες.

Κι' ἡ ζωὴ μας μιὰ μεγάλη μνήμη
ποῦ βολοπλῆει σὰν «μεθυσμένο καράβι».

Ἐνα γαλάζιο μειδιάμα
θέλει νὰ λύση τὴ σιωπὴ τῆς χίμαιρας
καὶ παίζει στὴν τύχη θέατρο.
Ἐνθὺμισες περασμένες ἔρχονται
καὶ χορεύουν σὰν τὶς πυρωμένες
γλῶσσες τῆς ὑπομονῆς.

Μιά κόρη
θέλει νὰ μάθῃ τί κλείνει ἡ σιωπὴ.

Ἐνα ἀγόρι
τί κρύβει στὰ σπλάχνα του
τὸ λευκόνειρο

Πρὶν ὀκτὼ μέρες
Φῶτα καὶ ἔντονοι κραδασμοί.
Ἀπόσταση μεγάλη 8X24.

Σὰν σήμερα πρὶν 8 μέρες
χωρίστηκα μπρὸς σ' ἕνα δρόμο
μ' ἕνα δαντελωτὸ στίχο.

Πῆρα γιὰ σουβενίρ
μιὰ καρφίτσα γραβάτας.
Θυμητάρι ποὺ χάθηκε.
Κάρφωνα τὴ μνήμη μου
στὴν κορφίτσα τῆς γραβάτας.
Τότε ἦταν ὅλα γαλάζια
Τότε ἦταν ὅλα ξάστερα
ὅπως ἦταν ἡ ψυχὴ μας ξάστερη

Μὰ ἡ σόμπα, σκορπιᾶ νωθρότητα.
Μιὰ χάνεσαι, μιὰ βρίσκεσαι.
Μιὰ κολυμπᾶς μιὰ στεγνώνεις.
Τι εἶναι ὀκτῶ μέρες γιὰ τὴ προσμονή;
Τι εἶναι δυὸ χρόνια γιὰ τὴν ἀγάπη;

—Θὰ πάρετε κι' ἄλλο τσαΐ;
"Ολοι εἶμαστε γιὰ νὰ μᾶς προσφέρουν τσαΐ.
Νὰ μᾶς λένε ὁμορφα λόγια
καὶ νὰ γελαῖμε.
Καὶ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς βράζουν
μὲ τοὺς ἀχνοὺς τῆς καρδιάς μας
ποὺ διαρκῶς πεθαίνει.
Πεθαίνει ἀφοῦ δὲ ζῆ.

Ψέμματα;
Ποιὸς μπορεῖ νὰ ζήσει
μέσα σὲ μιὰ γυάλινη σφαῖρα;
'Αλλοίμονον! 'Αλλοίμονον.
Τὰ περιστέρια θέλουν νὰ χορτάσουν
μὲ ὀρίζοντες.

'Αλλοίμονο!
'Ο ὀρίζοντας ἔχει σκεπαστεῖ
μὲ δάκρυα.

Ἔχεις Γαλάζιε Ἴσκιε
ὄλη τῆ δύναμη
νὰ μὲ κάμης νὰ σ' ἐρωτευθῶ
Ἔχεις μάτια
ποῦ διαρκῶς τὰ φιλᾷ ἡ βροχή.

Ἔχεις περιεχόμενο
μέσα στὸ μεταξωτὸ πουλόβερ σου.
Σ' ἀγαπῶ μέσα στὸν κάλυκα τῆς ἀνοιξης.
κι' ὕστερα σὲ ξεχνῶ.
Ξεχνῶ τὴν μεγαλωσύνη σου.
Ξεχνῶ τὰ μύρια αἰσθήματα
ποῦ μοῦ γεννᾷ ἡ γεύση σου.

Μὲ τυλίζει μὲ τὰ μάτια του
τὸ μηδὲν καὶ τ' ἄπειρο.
Κοιμοῦμαι καὶ νειρεύομαι πῶς κρυώνω.
Κι' ὁμως,
ἔχω σκεπαστεῖ βαρυσά.....

Ἡ «Συναυλία τῶν Κοχυλιῶν» τοῦ Κυριάκου Μητσοτάκη τυπώθηκε σὲ 750 ἀντύτυπα τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1959 στὰ Χανιά στὴ σειρά τῶν ἐκδόσεων «Αἶγαγρος» μὲ ἐξώφυλλο τοῦ Γιάννη Μιγάδη. Τὸ σκίτσο τοῦ ποιητῆ ἔγινε ἀπ' τὸν Αἰγυπτιώτη ζωγράφο Μιχάλη Βαφειάδη. Οἱ βινιέττες ὀφείλονται στὸν Χανιώτη ζωγράφο Κώστα Μαραθάκη.

